

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18427/2023
13.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Дебетић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ, ГГ, свих из ... и Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, ради утврђења својине, одлучујући о ревизији туженог Града Београда, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1164/22 од 15.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог Града Београда изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1164/22 од 15.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 20329/18 од 20.10.2020. године, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужилац по основу одржаја стекао право својине на катастарској парцели број .. КО ..., површине 2 а 37 м², што су тужени дужни да признају и трпе. Тужилац је обавезан да туженом Граду Београду надокнади парничне трошкове у износу од 124.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1164/22 од 15.12.2022. године, преиначена је првостепена пресуда, па је утврђено да је тужилац по основу одржаја стекао право својине на катастарској парцели број .. површине 2 а 37 м², уписане у лист непокретности бр .. КО ..., што су тужени дужни да признају и трпе. Тужени Град Београд, обавезан је да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 136.100,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени Град Београд је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, спорну парцелу као реални део веће катастарске парцеле тужилац је купио 1977. године од ДД, од ког времена се налази у непрекинутом несметаном поседу ове непокретности. На суседној парцели и једном делу предметне парцеле тужилац је сазидао кућу, па му је за покренути поступак легализације неопходна исправа о начину стицања власноштва на овој парцели. Катастар непокретности као правна евиденција за катастарску општину ... ступио је на снагу 2009. године, када је престала да важи земљишна књига. По подацима из земљишне књиге спорна катастарска парцела .. у власништу Републике Србије, са уписаним неопредељеним правом коришћења Града Београда, ББ, ВВ и ГГ, овде тужених пренета је са наведеним стварним правима у евиденцију Службе за катастар непокретности. Дана 04.02.2016. године извршена је конверзија права коришћења у право својине, тако да су тужена физичка лица од тог времена уписани као власници, а тужени Град Београд као титулар јавне својине у неопредељеним уделима.

Првостепени суд, позивом на одредбе члана 28. Закона о основама својинскоправних односа налази да нема услова за признавање тужиоцу права својине по правном основу одржаја, пошто из садржине изведених доказа не произилази несумњив закључак да је ДД у моменту када је вршила располагање парцелом била њен власник. Не прихвата признање тужбеног захтева учињено од тужених физичких лица, позивом на члан 3. Закона о парничном поступку.

Другостепени суд не прихвата као правилно становиште првостепеног суда, имајући у виду уписано стање својине у јавној књизи, чињеницу да је тужилац све време од 1977. године у несметаном поседу спорне парцеле и да му тужена физичка лица, као уписани власници признају право својине. По становишту тог суда рок потребан за стицање својине ванредним одржајем у односу на тужени Град Београд, који је актуелни титулар јавне својине, рачуна се од момента ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о основама својинскоправних односа, који је објављен у „Службеном листу СРЈ“ број 29/96 од 26.06.1996. године. Тужба је поднета дана 13.07.2017. године, у то време протекао је рок од 20 година и тужилац је стекао право својине по правном основу ванредног одржаја.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право и усвојио постављени тужбени захтев.

Чињенично је утврђено да је уписано право коришћења на спорној парцели грађевинског земљишта конвертовано у приватну својину тужених физичких лица, односно у јавну својину локалне самоуправе, туженог Града Београда, те да се не ради о непокретности на којој се у смислу члана 16. ставова 1. и 2. и члана 17. Закона о јавној својини („Службени гласник РС“ бр.72/11...153/20) не може стећи право својине путем одржаја. По овим одредбама изузета су од права стицања приватне својине

путем одржаја природна богатства, добра у општој употреби, мреже у јавној својини, водно земљиште и водни објекти у јавној својини, заштићена природна добра у јавној својини, културна добра у јавној својини, као и непокретности које у целини или делимично користе органи Републике Србије, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе за остваривање њихових права и дужности.

Тужена физичка лица су признала тужбени захтев и потврдила тачност навода тужбе о времену теретног располагања спорном непокретношћу, односно суседном парцелом са кућом, које су извршили правни претходници тужиоца и тужених физичких лица, па је другостепени суд правилно применио одредбе члана 28. став 4. и 72. став 2. Закона о основама својинскоправних односа када је усвојио тужбени захтев. Тужена физичка лица као власници суседне непокретности коју су купили од наследника покојне ДД, никада нису оспоравала право својине тужиоцу на спорној парцели површине 2 а 37 м², а чињенично је утврђено да је парцела чији реални део је тужилац купио 1977. године подељена на шест парцела и парцелација уписана у земљишну књигу решењима Дн 245/96, Дн 635/2000 и Дн 13858/02. Дакле, актуелни упис по коме су тужена физичка лица и Град Београд уписани на спорној парцели као власници на неопредељеним уделима несумњиво је резултат ранијег правног режима грађевинског земљишта, који је измењен тако што је право коришћења конвертовано у право својине у складу са чланом 102. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“ бр. 72/2009 ... 145/2014) решењем Службе за катастар непокретности Палилула од 04.02.2016. године.

Правилно је другостепени суд на основу одредби чланова 165. став 2., 153. став 1. и 154. ЗПП обавезао тужени Град Београд да тужиоцу надокнади оправдане трошкове, којима се изложио вођењем спора.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић